

О багатстві і о нищеті

Климентій Зиновіїв

Кождий би хотів собі також багатим бить,
але мусить на світі так жить, як набіжить,
І тим рогом чесатись, котрим достанет —
і будет троха іміть, як робити станет.
Бо убогих повсюду больше єст найпаче,
і правдивая то річ єст, а не іначе.
Багатство кому то бог ісхочет даровать,
іний мало на тоє будет і працювать,
А іний, хоч през весь вік труди полагает,
а єднак, побіденник, мало чого маєт,
І день од дня працюєт і не может міти,
тільки мусить, бідний, хоч і не рад, терпіти.
І подобно, то так бог восхотів іздавна,
що поставив человека человеку неравна,
Бо если б праве могли всі багатими бить,
то нікому било би і хліба робить.
Ти же, боже, не забудь убогих до конца —
його же милості і ласці немаш конца —
А багатим повели вбогих вспомагати,
а небесним царством рач їм нагрожати,
І автора вспоможі сього як нищетна —
благодать бо і милость твоя неіщетна.